Lietas Nr. 142222212
Lietas arhīva Nr. 104AA-0939-13

SPRIEDUMS

Rīgā, 2013.gada 26.septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese L.Šteinerte

tiesneši S.Gļazere un G.Stūris

rakstveida procesā Rīgā, Abrenes ielā 3, izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar **/pers. B/, personas kods /personas kods/,** apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 30.maija spriedumu, un

konstatēja

2011.gada 28.septembrī Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes Satiksmes uzraudzības biroja inspektors Valsts amatpersona sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu Nr.PD604018 par to, ka /pers. B/ 2011.gada 28.septembrī plkst.22.53,T ukuma rajonā vadīja transportlīdzekli Toyota Corolla , reģistrācijas numurs /TL numurs/pa autoceļu Rīga – Ventspils no Jūrmalas puses Tukuma virzienā, ar ātrumu 115 km/h pie atļautā 90 km/h. Ātrums fiksēts ar radaru "Stalker dual" 095497, kļūda ± 4 km/h, minimālais braukšanas ātrums 111 km/h (lietas 24.lapa).

. Par minēto pārkāpumu transporta līdzekļa vadītājam saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā - Latvijas APK) 149.^{8}panta piekto daļu piemērots administratīvais sods - brīdinājums.

Ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes priekšnieka E.Zivtiņa 2011.gada 21.decembra lēmumu Nr.291 (turpmāk tekstā - Lēmums) atstāts negrozīts 2011.gada 28.septembra protokols - lēmums Nr.520/PD604018 par administratīvā soda piemērošanu (lietas 10.-13.lapa).

/pers. B/ Administratīvajā rajona tiesā iesniedza sūdzību par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes priekšnieka E.Zivtiņa 2011.gada 21.decembra lēmumu Nr.291, lūdzot to atcelt kā nepamatotu.

Ar administratīvās rajona tiesas 2013.gada 30.maija spriedumu Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes priekšnieka 2011.gada 21.decembra lēmums Nr.291 atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Tiesa norādījusi, ka saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Pārbaudījusi pārsūdzētajā Lēmumā ietvertos argumentus, tiesa atzinusi, ka iestāde ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, novērtējusi pierādījumus un pamatoti konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvu, saucot sūdzības iesniedzēju pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.^{8}panta piektās daļas pārkāpumu. Lēmumā ietvertais pamatojums, kas attiecināms uz pārkāpuma konstatēšanu, ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Tiesa norādījusi, ka attiecībā uz sūdzības iesniedzēja argumentāciju, kas skar braukšanas ātruma kontroli, Ceļu satiksmes likuma 43.4 pants noteic, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Valsts policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. Savukārt šo mērierīču kontrole tiek veikta saskaņā ar Ministru kabineta 2007.gada 9.janvāra noteikumu Nr.40 "Noteikumi par valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu sarakstu" pielikuma 1.5.apakšpunktu, kurā noteikts, ka autotransporta līdzekļu ātruma kontroles mērierīces ir jāverificē ne retāk kā reizi gadā.

Tiesa norādījusi, ka no minētajām tiesību normām secināms, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir uzdevis veikt Valsts policijai, tādējādi iestāde konkrētajā gadījumā rīkojusies atbilstoši savai kompetencei. Automašīnas braukšanas ātrumu ir jāfiksē ar

šim nolūkam paredzētu mērierīci. Konkrētajā gadījumā ātrums fiksēts ar ātruma kontroles sistēmu "Stalker Dual" Nr.095497, kuras atbilstību Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumiem Nr.455 "Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizējā verificēšana un tirgus uzraudzība" un faktisko derīgumu apliecina 2011.gada 14.aprīlī izsniegtais Latvijas nacionālā metroloģijas centra sertifikāts Nr.E0097V11 (lietas 28.lapa).

Tiesa atzinusi, ka braukšanas ātrums fiksēts atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai ar ierīci, kuras darbība pārbaudīta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Tiesa secinājusi,ka nav pamatots sūdzības iesniedzēja arguments par to, ka nav konstatēta precīza pārkāpuma izdarīšanas vieta, līdz ar ko nevar izdarīt ticamu secinājumu par ātruma pārsniegumu.

Tiesa uz minēto norādījusi, ka, pirmkārt, sūdzības iesniedzējs nevar atsaukties uz to, ka ātruma fiksēšanas brīdī braucis ar ātrumu 90 km/h, jo nav pierādījumu par to, ka automašīnas spidometrs būtu verificēts, kā arī autovadītājiem, īpaši – autovadītājiem ar pieredzi, nav raksturīgi nepārtraukti vērot spidometru. Minēto nedara arī mazāk pieredzējuši vadītāji, jo uzmanība braukšanas laikā ir jādala vairākiem apstākļiem, tostarp, satiksmei, tās intensitātei, ceļa segumam, ceļa apzīmējumiem un tamlīdzīgi. Līdz ar to ir ticams, ka atsevišķā ceļa posmā vai apstākļos ātrums var palielināties, lai atkal tiktu samazināts. Tā kā pats sūdzības iesniedzējs nezina mirkli, kurā viņa braukšanas ātrums tika fiksēts, tas ietekmē viņa viedokli par policijas darbinieka neobjektivitāti, taču nav pamats atzīt, ka ātrums netika pārsniegts.

Vērtējot pārkāpuma izdarīšanas vietu, tiesas ieskatā tā ir fiksēta sākotnējā lēmumā. Detalizētam notikuma vietas aprakstam ir nozīme tajos gadījumos, kad pārkāpums noticis vietā, kur tuvu atrodas dažādas ceļa zīmes vai citi pārkāpumu ietekmējoši apstākļi. Konkrētajā gadījumā nav šaubu, ka atļautais ātrums vietā, pa kuru virzījās sūdzības iesniedzēja automašīna, ir bijis 90 km/h, ko norāda arī pats sūdzības iesniedzējs.

Vērtējot lietas materiālus un salīdzinot sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus ar policijas darbinieka dienesta ziņojumu, tiesa piešķīrusi ticamību sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem tajā daļā, kas attiecināmi uz to, ka policijas darbinieks nenosauca savu vārdu un uzvārdu (ziņojumā policijas darbinieks norāda, ka teicis "Labvakar. Ceļu policija") un to, ka netika uzrādīts radara mērījums. Tiesa norādījusi, ka kopumā sūdzības iesniedzēja paskaidrojumiem piešķirama ticamība tā iemesla dēļ, ka paskaidrojumi tapuši uzreiz un notikuma vietā (lietas 25.lapa), bet policijas darbinieka ziņojumam (lietas 27.lapa) piešķirama ticamība tā iemesla dēļ, ka tas satur detalizētu notikuma izklāstu, kas pamatā saskan arī ar sūdzības iesniedzēja izklāstīto notikumu secību. Bez tam, policijas darbinieks nebūt neapgalvo, ka nosaucis savu vārdu un uzvārdu, taču arī policijas darbinieka ziņojums liek secināt, ka starp abām personām radušās domstarpības jau pārkāpuma izdarīšanas vietā. Tiesa norrādījusi, ka pārējai informācijai, ko satur sūdzības iesniedzēja paskaidrojums un policijas darbinieka dienesta ziņojums, nav piešķirama nozīme, kas ietekmētu Lēmuma rezultātu pēc būtības. Savukārt, radara mērījuma neuzrādīšana nepadara pārkāpumu par nebijušu.

Tiesa norādījusi, ka sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības atbilstoši Latvijas APK 149.^{8}panta piektajai daļai, par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 21 kilometra stundā līdz 30 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, — izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam divdesmit latu apmērā.

Tiesa konstatējusi, ka sūdzības iesniedzējam ir piemērots minimālais iespējamais soda apmērs par konstatēto pārkāpumu, ko tiesa izskatāmajā lietā vērtē kā atbilstošu notikuma apstākļiem.

Par minēto spriedumu /pers. B/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka uzskata to par nepamatotu un atceļamu. Viņa iesniegtās sūdzības pamatā bija balstītas uz to, ka viņš neatzina Protokolā norādītā pārkāpuma izdarīšanas faktu un uzskatīja, ka vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nav pierādīta, kā arī uzskatīja, ka, sastādot Protokolu, Valsts policijas amatpersona nav ievērojusi Latvijas Republikas normatīvo aktu prasības. Administratīvā rajona tiesa viņa norādītos argumentus nav ņēmusi vērā, aprobežojoties ar vispārīgu Valsts policijas ik kā fiksēto faktu pārstāstu un virspusēji sūdzības iesniedzēja un policijas darbinieka paskaidrojumu salīdzināšanu. Ne Protokolā, ne arī dienesta ziņojumā nebija norādīta pietiekami precīza ātruma fiksēšanas vieta, kas rada šaubas par patieso ātruma fiksēšanas vietu, turklāt viņš savā sūdzībā norādījis, ka vairākus simtus metru pirms viņa braukusi vēl vismaz viena automašīna, kura netika apturēta, kā arī vairākas automašīnas brauca pretējā virzienā uz Rīgas pusi. Kā tika norādījis gan savos paskaidrojumos notikuma vietā, kas pievienoti Protokolam, gan arī vēlāk sūdzībā tiesai, līdz automašīnas apturēšanas brīdim braucis ar ātrumu ap 90 km/h, nepārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu, tādēļ bijis pārsteigts par to, ka tiek apturēts. Tiesa formāli atsaukusies uz Ceļu satiksmes likuma, Ministru kabineta 2007.gada 9.janvāra noteikumu Nr.40 un Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumu Nr.455 normām. Pēc minēto normatīvo aktu uzskaitīšanas tiesa, nesniedzot nekādu vērtējumu /pers. B/ paskaidrojumiem par apturēšanas apstākļiem, atzina, ka braukšanas ātrums fiksēts atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai ar ierīci, kuras darbība pārbaudīta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Pēc viņa vadītās automašīnas apturēšanas policijas darbinieks atteicās stādīties priekšā un uzrādīt video ierakstu. Norāda, ka, jaunākais inspektors Valsts amatpersona ir pārkāpis vairākas LR lekšlietu ministrijas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 "Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā" prasības, konkrēti minēto noteikumu 78., 102. un 107.punktu-vairākkārt atteicies stādīties priekšā, atteicies uzrādīt radara rādījumu un/vai ar videosistēmu veiktu ierakstu. Nepatiess ir Lēmumā minētais Valsts amatpersona dienesta ziņojumā teiktais apgalvojums, ka viņam dienesta transportlīdzeklī tika uzrādīts fiksētais ātrums, jo ne pirms Protokola sastādīšanas, ne arī pēc tam, kā arī pēc paskaidrojumu uzrakstīšanas viņam netika atļauts atstāt automašīnu. Turklāt Valsts amatpersona dienesta ziņojumā norādīts, ka video ieraksts tehnisku iemeslu dēļ vispār netika veikts, kas arī ir iepriekš minēto LR iekšlietu ministrijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 pārkāpums, jo, ja dienesta transporta līdzeklis ir aprīkots ar video iekārtu, darba laikā tai ir jābūt ieslēgtai un vajadzības gadījumā, konstatējot Latvijas APK pārkāpumu, video ieraksts ir jāuzrāda pārkāpējam. Atsaucas uz Administratīvā procesa likuma 5., 7., 9., 10.pantiem. Lūdz atcelt Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 30.maija spriedumu.

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet pārsūdzētais spriedums atstājams negrozīts.

Tiesu kolēģija, pārbaudījusi Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 30.maija sprieduma motivāciju, atzīst, ka tā ir pareiza un pietiekama. Proti, Administratīvā rajona tiesa, izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, pamatoti atzinusi, ka Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes priekšnieka E.Zivtiņa 2011.gada 21.decembra lēmums Nr.291 ir tiesisks un pamatots. Līdz ar to tiesu kolēģija saskaņā ar Latvijas APK 289^{22}.panta pirmo daļu, 289^{13}.panta trešo daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam, sprieduma motivācijai un izvērstāks argumentu izklāsts apelācijas instances tiesas spriedumā nav nepieciešams.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesa būtu pieļāvusi Latvijas APK normu pārkāpumu, tiesa ir pilnībā novērtējusi visus tos lietas apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Sūdzības iesniedzējs iesniegtajā apelācijas sūdzībā faktiski ir atkārtojis tos pašus argumentus, kuri ir izvērtēti un pamatoti noraidīti Lēmumā un pirmās instances tiesas spiedumā.

Tiesu kolēģija atzīst, ka no pierādījumiem lietā izriet fakts, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā /pers. B/, vadot transportlīdzekli, neievēroja Ceļu satiksmes noteikumu 115.1.punktā noteikto atļauto braukšanas ātrumu, kas nedrīkstēja pārsniegt 90 km/h.

Nepamatota ir norāde sūdzībā, ka policijas inspektors būtu pārkāpis LR Iekšlietu ministrijas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 "Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā" 107.punktu. No šī punkta izriet, ka inspektoram ir pienākums uzrādīt transportlīdzekļa vadītājam (ja vadītājs lūdz) ar videosistēmu veikto video ierakstu, izņemot, ja uzrādīt ierakstu nav iespējams (piemēram, tehnisku iemeslu dēļ, tiek izmantota slēptā metode), par to izdarot attiecīgu atzīmi administratīvajā pārkāpuma protokolā. No lietas materiāliem redzams, ka policijas darbinieks ir iesniedzis ziņojumu Satiksmes uzraudzības biroja priekšniecei par to, ka tehnisku iemeslu dēļ, 2011.gada 28.septembrī, sākot pildīt dienesta pienākumus, nevarēja ieslēgt automašīnas videoiekārtu (lietas 26.lapa).Tiesu kolēģija secina, ka policijas darbinieks ir rīkojies saskaņā ar augstākminēto noteikumu Nr.5, 104.punktā noteikto par to, ka ja videosistēma tiek izslēgta vai pārtrauc darboties, dienesta pienākumu izpildes beigās iesniedz rakstisku ziņojumu tiešajam priekšniekam, ziņojumā norāda videosistēmas darbības pārtraukšanas vai izslēgšanas iemeslus.

Vienlaicīgi tiesu kolēģija nepiekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka piešķirama ticamība sūdzības iesniedzēja paskaidrojumam daļā par to, ka policijas darbinieks viņam neuzrādīja radara mērījumu. No policijas darbinieka ziņojuma izriet, ka viņš pēc tam, kad /pers. B/ nodevis policistam rakstisko paskaidrojumu, ir uzrādījis /pers. B/ radara fiksēto ātrumu viņa vadītajai automašīnai. Tiesu kolēģijai nav pamata neticēt ziņojumā norādītajam, kā arī nav pamata uzskatīt, ka policijas darbinieks būtu bijis ieinteresēts, nekompetents vai neobjektīvs, administratīvā pārkāpuma konstatēšanā.

No policijas darbinieka ziņojuma izriet, ka braucot pa autoceļu viņš pamanījis pretī braucošu vienu vienīgu automašīnu, savukārt sūdzības iesniedzējs norādījis, ka vairākus simtus metrus pirms viņa braukusi viena automašīna, kā arī ar intervāliem pretējā virzienā braukušas automašīnas. No minētā tiesu kolēģija secina, ka satiksmes intensitāte konkrētajā vietā vēlā vakara stundā nav bijusi tāda, kas varētu traucēt fiksēt ātrumu konkrētajam transportlīdzeklim, turklāt neloģiska liekas situācija, ka policijas darbinieks, fiksējot ātrumu kādai citai automašīnai, šīs automašīnas vietā būtu apturējis sūdzības iesniedzēja vadīto automašīnu.

Ņemot vērā minēto tiesu kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti ir atzinusi, ka sūdzības iesniedzējs administratīvā pārkāpuma protokolā PD604018 norādītajā laikā un vietā ir izdarījis Latvijas APK $149.^{8}$ panta piektajā daļā paredzēto pārkāpumu, par ko ir sodīts atbilstoši Latvijas APK 32. panta nosacījumiem. Papildus tiesu kolēģija uzskata par nepieciešamu norādīt, ka personas ir sodāmas arī par tādiem pārkāpumiem, ko tās izdarījušas aiz neuzmanības. Tā kā sūdzības iesniedzējs nav ar pietiekošu rūpību attiecies pret Ceļu satiksmes noteikumu prasībām, atzīstams, ka pārkāpums ir izdarīts aiz neuzmanības.

Apelācijas sūdzībā ir atsauce uz Administratīvā procesa likuma 5., 7., 9. un 10. pantu. Tiesu kolēģija norāda, ka Latvijas APK ietvertais materiālo un procesuālo tiesību normu kopums ir pilnīgs un izsmeļošs, līdz ar ko nav ņemama vērā apelācijas sūdzībā iekļautā atsauce uz Administratīvā procesa likumu. Uz šādu likuma izpratni pēc grozījumiem Latvijas APK, kas stājās spēkā 2009.gada 1.janvārī, ir norādījis arī Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, uzsverot, ka Administratīvā procesa likuma piemērošana šajā lietu kategorijā kopš minētā datuma nav paredzēta *(skatīt lietas 2009.gada 26.novembra lēmums SKA-791/2009; 2010.gada 29.marta lēmums SJA-14/2010).*

Ievērojot iepriekš izklāstīto, tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs un atstājams negrozīts, bet /pers. B/ apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Pamatojoties uz Latvijas APK 289^{21}.pantu, 289^{22}.pantu, 289^{12}.panta otrās daļas 1.punktu, tiesu kolēģija

nosprieda:

Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 30.maija spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese (personiskais paraksts) L.Šteinerte

Tiesnese (personiskais paraksts) S.Gļazere

Tiesnesis (personiskais paraksts) G.Stūris